

Nemanja Mitrović

SREĆA ZAČARANE ŠUME

U pećini sam sreo slepe, bezbojne ljude od vode, providne kao voda i vodene larve, slične avetima.

Nežno tkivo nerođenih imalo je prozračnost aveti, jer su i nerođeni i aveti na ulaznoj i izlaznoj granici telesnog postojanja.

Ne jednom sam pomislio da od aveti stasavaju zameci, od zametaka deca, od dece ljudi, od ljudi starci, od staraca pokojnici, a od pokojnika aveti.

Glasovi su im zvučali kao žubor. Nisu bili dugovečniji od talasa u koje su morali da potonu, da bi odmah podmlađeni izronili iz njih.

Nisu držali ruke uz telo, kako sam pomislio, nego su im šake rasle iz butina, kao peraja. Prsti su im bili spojeni kožom u lepeze, sve do vrhova bez noktiju.

Ni u ovom jadnom stanju nisam mogao da ih ne žalim. Mrtvi, ali ne oni koji su umrli, nego oni koji nisu ni začeti, stajali su oko mene na sraslim stopalima ribljih repova, i nemo osluškivali suv, papirnati šum talasa, sličan listanju knjige.

Pao sam na pod pećine, između mokrih kamenih panjeva i u groznici sanjao da prolazim kroz voštane pećine.

Umesto kaplji vode, obešenih o tavske ukrase, ovde su iz podnih ukrasa rasli plamičci i topili meki, razliveni svod nad sobom, sve više ga dubeći.

Iznenada sam kinuo, pogasio sve plamičke i probudio se u ledenoj pećini, kraj jezera u koje su sa svoda padale kapi i bistro se glasile.

Oko glave su mi se uz bolnu pisku i zveket mačeva pijano kovitlali razuzdani patuljci na zauzdanim i osedlanim šišmišima.

Ludački mlatarajući mačem na sve strane, terao sam patuljke što dalje od sebe, da mi se kroz šavove i vizir ne zavuku pod oklop.

U žaru borbe sam se spotakao o kameni panj izrastao iz poda podzemlja i pljusnuo u ledenu vodu.

Teret oklopa brzo me je odvuкао na dno, gde sam ugledao otvor iz kojeg je uvis sijalo ponoćno Sunce, propao kroz rupu na dnu podzemlja i najzad izašao iz pećine.

* * *

Pokazalo se da je izlaz iz pećine bio ulaz u hram. Monasi su na licima nosili glomazne i čoškaste maske.

Prišao sam i video da su to bile širom otvorene knjige, listovima okrenute licima i veza-ne uz glave opasačima zakopčanim na potiljku.

Jedan monah mi je prišao, skinuo knjigu s lica i ogledajući se u mom oklopu kao da je prazan, bez izraza izrazio dobrodošlicu u svoje i u ime ostale braće.

Dobrodošlica me je dobro rastužila. Uz škripu iskrivljenog i zarđalog lima, osvrnuo sam se po hramu, sličnom materici u kojoj su bludeli i starili nerođeni.

Pod je bio leden. Kleknuo sam i zagrebao ga oklopljenim prstom. Pod je i doslovno bio leden, od leda.

– Otkud led na podu? – kazao sam naglas, ne znajući da li sam pitao sebe ili monaha.

On je pokazao prstom uvis, a ja nisam znao da li mi ćutke odgovara ili me prosto opominje, pokretom svetaca koji kao šarene, izbledele senke leže večno budni na hladnim zidovima.

Možda je to značilo da je kupola prokišnjavala. Digao sam pogled prema njoj. Zabezknut, video sam da je nestala u magli.

– Da nije led, potonuli bismo – umirivao me je mek šapat iz mraka kapuljače.

Užasnila me je pomisao da je ceo drevni hram bio sazidan na ledu, da je taj silni kamen vekovima stajao na vodi.

– Zemlja pliva na moru – dodao je monah, kao da je čuo moje misli, ili je samo nastavio da iznosi svoje, davno iznošene.

– Kako ne potone kao bačen kamen? I što se ne ljulja kao brod? – upitao sam ga.

– Zato što je preteška da bi je talasi pomerili i preširoka da bi potonula – objasnio mi je.

Ostao sam bez reči, a on nije, nego je nastavio:

– Takav je naš život, naša trošna tela božjom milošću lebde nad ponorom nepostojanja u koje će jednom potonuti.

Pahulja mi je kroz vizir sletela na lice. Sve je gušće vejalo iz oblaka koji su ispunili i skrili kupolu, ukoliko je uopšte bilo. Monah se rasplinjavao i kao avet nestao u magli.

* * *

Dok su oblaci brisali senke s ledenog poda hrama, oko mene su se jatile davno pali snegovi.

Išao sam sâm i nem uz stepenište kojim se slivala i ledila kiša, ovenčan jatom pahulja koje su mi zujale i svetlele oko šlema.

Nisam video ni levu ni desnu obalu stepeništa, stepenici su postali staze koje su pravo ko strela tekle jedna uz drugu na različitim visinama, puste. Izgledalo mi je da se stepenište nekako izlilo.

Skrenuo sam sa stepeništa na jedan stepenik. Hodao sam stepeništem, a niti sam se spuštao, niti sam se penjao. Koračao sam duž dugog stepenika koji se neprimetno razlio u stenovit planinski greben.

Stepenište hrama se lomilo i ulivalo u divlji predeo. Okrenuo sam se da još jednom vidim stepenište i hram, ali od njih nije bilo ni traga, kao da su u zemlju propali.

Samo sam u daljini video mračnu zemlju između dve istovetne reke koje su uporedo krivudale do kraja vidika, gde su se ulivale u Sunce nasukano na večnom zalasku ili izlasku.

Podzemno, neispiljeno ili možda zakopano Sunce ličilo je na običan šumski požar iza dalekih planina.

Obasjavalo je samo maleni kutak neba, skut jednog oblačka koji je mogao biti moj uzdah, moj poslednji dah.

Pošao sam grebenom između dve iste reke i stigao do piramide na vetrovitoj visoravni bez jednog jedinog drveta ili žbuna.

Piramida nije imala četiri, tek tri strane. Postalo mi je jasno kud sam zabasao. Bio je to predeo između života i smrti.

Sve je tu postojalo samo koliko je bilo neophodno, sve je bilo do krajnosti svedeno. Zato je piramida bila oštija od onih za kakve sam ranije znao.

Ili je tako oštra bila još dublje zarivena u prostor? Možda je tako usporavala ili ubrzavala vreme, jedno od toga bilo je izvesno, jer sam se kraj nje osećao žestoko opijen.

Opijenost je iskrivila prave ivice piramide, uhvatila je za vrh i uvrnula. Uvrnuta piramida postala je hram u obliku puža koji od težine nije mogao da mrdne s mesta.

Potrčao sam kroz spiralnu dvoranu hrama koja se sužavala u hodnik. Porebarke sam prošao kroz sve tešnje uličice grada koji je ostao u hramu kad je piramida smotana kao svitak i odjednom sam izbio na trg sličan pučini.

Danima sam koraćao kaldrmom od cvetnih, raskupusanih kapitela, po grbama skamenjenih talasa. Izbezumljen od gladi i umora, domogao sam se grada sličnog ostrvu nasukanom na trgu.

* * *

Lutao sam gradom i stigao do hrama u obliku puža. Hteo sam da uđem, ali hram nije imao vrata. Ili se vratima grčevito držao za zemlju. Kao da je zario zube u nju.

Uvukao sam se kroz pukotinu u zidu, ništa debljem od puževe ljuske i pao u ponor jer je hram umesto poda imao vrata.

Pao sam pravo u zenit neba sazidanog od zvezda pod mojom glavom. U snu sam se opustio i zalebdeo, zaboravljajući da to ne umem i budeći se pao na glavu.

Otud su valjda iskrsele iskre zlatnog mozaika od zvezda pod mojom glavom. Razglavljeni i zarđali oklop se razbio, a ja sam sa olakšanjem izmileo iz njega kao bubu iz čaure.

Novorođen, lak kao pero, leteo sam poljem velikim i ravnim kao more. U daljini je stršala kula, zarivena u zemlju i nebo, opružene dokle pogled dopire. Prebrzo sam dospao do nje, jer je bila mnogo manja nego što mi se učinilo.

Bio je to samo kameni stub, nigde nije bilo ulaza, nikakvog otvora. Ipak, iako nisam mogao da uđem, prvi put posle dugih, praznih nedelja nisam više bio jedino što nadvisuje ravnice.

Opet sam mogao da stanem uz nešto, da se od Meseca sklonim u senku, a od vetra koji mi je širom pustoši razduvao misli, u zavetrinu.

Stećak je od zemlje do vrha bio ukrašen reljefom. Polako sam ga obilazio, zadubljen u priču od slika. Očima i rukama milovao sam malene predele i ljude.

Nisam razumeo o čemu je ta priča govorila, jer sam upao na pola ili pred kraj, ne znam, dugo sam tragao za šavom između njenog završetka i početka. Bez žurbe sam zagledao sliku za slikom, trudeći se da ih zapamtim i povežem.

Dugo sam obilazio stub, pa ipak nisam naišao na one iste slike od kojih sam krenuo. Zatim sam primetio da još nisam izašao iz senke i zavetrine.

Sasvim sam se zaneo u čitanje s kamena i sat ili duže sam zaboravio da se makar jednom osvrnem. Nikako nisam mogao da obiđem stub jer me je opkolio.

Sa svih strana sam bio stešnjen dubokom ulicom u kojoj dvoje ne bi mogli da se mi-moiđu, osim jedno preko drugog.

Iza uzburanih fasada bez vrata i prozora nisu se nalazile odaje, na njihovom naličju su takođe bile zatvorene fasade grbave od reljefa, okrenute susednim, ali odavde nedostižnim ulicama lavirinta.

* * *

To nije bio grad nego sama samcita zidina svijena u sebe kao zmija, slepa ulica koja je usput izgubila kuće, kuće bez prostorija, cele od jednog jedinog zida na kojem je mirovao pomen života.

Jedan isti zid s obe strane su krasili napola ispiljeni kipovi, bezbojne slike koje je svetlo slikalo senkama, debele, opipljive slike na čije su prste i uši, ramena i noseve sletale ptice, donoseći mi dole miris vetra i mesečine.

Sišao sam na trg u srcu lavirinta, pred mramorni spomenik vatri. Mesec se na kratko pokazao pa zašao za visoki zid lavirinta. Legao sam uz ledenu vatru i sklopio oči.

Istog sam časa skočio na noge, jer je oko mene odjednom sve vrvelo od stenjanja i ptičje piske čekića koji su kljuvali kamen.

Nikog usput nisam video. Da li su za videla mirovali priljubljeni uz reljefe sa kojima sam ih pobrkao, pokriveni kamenim prahom? Jesu li došli sa reljefa ili iz moje glave?

Uvideo sam da grad nije završen. Rastao je i dalje, u stvari dublje. Nije rastao sve dalje nego sve bliže, jer ga nisu zidali nego kopali.

U srcu grada se dizao onaj isti stećak iz polja. Klesari su ga opkolili sa svih strana kao mravi i ma koliko da su ga glodali, on je ostajao isti, a trg oko njega se neprimetno širio, ostajući i on isti.

Kad je Mesec ponovo izašao na nebo, sve četiri ulice raskršća dobile su još osam novih fasada. Iako tu sinoć nije bilo mesta, nove kuće su se nekako ugurale, razdvajajući one koje su se ranije sretale na uglovima raskršća.

Kako je to bilo moguće? Shvatio sam da u kamenu ima onoliko više prostora nego na polju, u vodi ili vazduhu, koliko je od njih gušći.

* * *

Klesari su radili sklopljenih očiju. Ne znam da li je to bio izraz savršenog majstorstva ili im je bilo zabranjeno da vide svoje delo.

Ili su tako, najdoslovnije rečeno i učinjeno, ostvarivali svoj san? Ruke mesečara su poslušno igrale kobrin ples, posednute tihim zviždukom frule.

Čim je svirač zasvirao u frulu, zaspali su se pridigli, ruke su im se raširile, noge ispravile, prsti se ispružili, kosa procvetala, što nije od značaja za priču, osim što se dogodilo, i oni su se bacili na alat kao ale.

Cvetala su dleta i macole, zvonila su zvona ovnova dok je pod tvrdim čelima čekića i ostrim rogovima dleta kamen prštao kao pena talasa.

Prvo sam pomislio da su nemi. Tiha pesma, suviše tiha da bih razumeo reči, isparavala im je sa usana.

Pevanje je postajalo sve glasnije. Vreme je zastalo. Kroz cvokot gvožđa i kamena čuo sam zagonetnu i zanosnu himnu bez reči, pesmu od samih samoglasnika.

Dok su klesari privodili kraju iskopavanje cele jedne palate iz stečka zabijenog u srce trga, sviračevi prsti i usne sve su ređe doticali frulu.

Pesma je zamirala na usnama, klesari su padali na kaldrmu i ridajući tonuli u san.

– Zašto su plakali pred san? Da li im je bili teško da ostave posao? Ili su strahovali da se rastanu od sebe?

– Ne, za njih je muzika isto što je voda za jezersko rastinje – rekao je svirač.

– Ne razumem.

– Voda im služi kao pritka ili nit koja ih drži uspravno. Bez toga padaju.

– A ono ridanje, oni žalosni i bolni grčevi koji su ih potresali od glave do pete, šta je to značilo?

– Ništa. Nisu osećali ni žalost ni bol, kako je vama to izgledalo, ništa slično, samo su se izduvavali.

– Hoćete li da kažete da nisu zaspali nago izdahnuli?

– Ma ne, prosto su se izduvali. Moje duvanje u frulu ih je ispunilo životnim dahom, a kad sam prestao da sviram, izduvali su se.

* * *

U pola glasa sam se oprostio od svirača, da ne probudim zaspale, i da se i sam sasvim ne izduvam, jer sam se već osećao prilično, to jest neprilično prazno i klonulo.

Bio sam u pravu, nisam ja rođen da budem vojskovođa, čak ni pobunjenik. Ostao sam bez vojske, izdao sam svog cara i oca, a zatim sam izneverio i pobunjenike.

Umesto da sam rušio i palio carstvo, tumarao sam pustim lavirintom iz kojeg nisam znao da izađem.

Vukao sam se beskrajnom ulicom lavirinta, kraj zidova u kojima nije bilo ni jednih vrata, ni jednog prozora.

Smožden od umora i beznađa, poverovao sam da nikada neću naći izlaz. A onda sam spazio pukotinu u zidu lavirinta.

Iako sam očekivao da ću kroz pukotinu dospeti natrag u lavirint, začudo sam izašao iz njega i našao se u gradu hramova.

Kuće su tu imale kupole umesto krovova. U visini, ugledao sam između oblaka nebeski svod pozlaćen mozaikom.

Nad trgovom se ljuljao balon. Bekstvo iz lavirinta i pogled na balon koji se nadimao kao meduza, učinili su da zaboravim prazninu i klonulost.

Srce mi je brže zakucalo, dah je tihom himnom ispunio grudi, isprasio sam se, digao glavu i vedrog čela, blistavih očiju se ukrcao u korpu veliku kao lađa.

Hor se polako dizao sve više, za visoko dignutim rukama u kojima su gorele baklje, puneći balon dimom.

Vrelina baklji i srca raspaljenih pesmom nosila nas je sve više, ka temenu hrama. Kupola je bila sazidana od ukrštenih, vrtoglavih mostova koji su premostili nebo.

S kupole je visila srebrnasta paučina reka. Polja po kojima su se kao cveće belela stada koza, ličila su na mrlje buđi širom kupole.

Kroz oblak ždralova, orlova i ala sa pesmom, plenom i plamenom u zubima video sam dole grad hramova koji je pokrivao svu zemlju.

Ispresecan rekama vijugavim i blistavim kao zmije, prošaran tamnim šumama umesto parkova i morima umesto fontana, blistao je pod sjajem punog Meseca.

Približavali smo se temenu hrama. Ličio je na unutrašnjost mrtvačke glave. Ili je to zaista bio.

Šavovi od kojih je lobanja bila sklopljena, pukotine u kupoli, nastale su kad je moj otac srušio crno kameno drvo.

Polet je za kratko smenio moje beznađe i prazninu, pa se sunovratio u još dublji jad, jer sam uvideo da se svečano uznesenje hora odvijalo u podzemlju.

Bilo mi je jasno da sam već umro, da je moja glava ona prazna i vetrovita mrtvačka lobanja, špilja puna zemlje i neba.

Vrtoglavica me je čerečila i razapinjala s kraja na kraj te šupljine velike kao svet i prazne kao moja glava i srce.

* * *

Ubrzo su oblaci zaklonili zemlju i grad hramova pod nama. Plovili smo kroz maglu i pesma je zvučala sablasno, kao dozivanje brodolomnika nad gluvom pučinom.

A onda je balon pristao i lagani udar pletene lađe o kameno dno neba prenuo me je iz očajničkih misli.

Izašao sam iz korpe i zakoračio po ćilimima prostrtim preko kržljavog, trnovitog rastiinja koje je hranilo i mučilo nekoliko patuljastih koza.

Digao sam pogled i video da su oblaci skrili zemlju nad mojom glavom. Izgledalo je sasvim prirodno što hodam naglavačke, jer nisam video zemlju. Mogao sam mirno da je zaboravim, da sam samo mogao.

Iako je bila samo ljuska, kupola je bila dovoljno masivna da privuče i pilepi uz sebe stvari koje su joj se našle u blizini.

Za kozama je naišao monah sa istom bradicom i iskolačenim očima. I sâm sam iskolačio oči u čudu. Bio je to moj znanac iz ledenog hrama.

Pitao sam ga o ovdašnjim običajima, zatim me je on pitao o mojoj zemlji, o mom narodu i porodici.

Pomenuo sam oca i majku, a on je klimnuo glavom sa blagim izrazom razumevanja na licu.

Kad sam pomenuo braću i sestre, obrve su mu odskočile, pobegle pod kapu ispletenu od nesečene kose, zinuo je i izbečio se ko proburažen.

– Imaš braću i sestre, kažeš... a ti si, valjda, najstariji? – merkao me je monah.

– Ne, nisam najstariji. Ima ih troje pre mene – sestra i braća...

– Pa ti si onda rođen u poodmakloj rodoskrvnoj vezi. Tvoji otac i majka su se orodili prvim detetom i druge dece nisu smeli imati!

– Šta? Zar kod vas čovek sme da ima samo jedno dete?

– S jednom ženom jedno dete, tačno kažeš.

– A nemoj mi reći da onda sa deset žena možeš da imaš desetoro dece.

– Ni manje ni više nego desetoro dece od deset različitih žena.

– Nemam reći! Kod vas je obična stvar da svako ima decu sa svakim?

– Što je više moguće. Mi težimo da izbrisemo granicu između naroda i porodice, ili da makar što više približimo te krajnosti. Svi smo se orodili. Tako ćemo jednom opet od Zemlje stvoriti Raj!

* * *

Dižući prastaru prašinu iz posivelih, zavejanih ćilima, u prijatnom, besmislenom razgovoru smo stigli do zida.

U zid, to jest liticu, ako se nije radilo o frizu na obodu kupole, bio je ukopan drevni monaški grad sa jednom jedinom ulicom.

Spratovi ovde nisu stajali jedan nad drugim, ni jedan pod drugim, nego jedan za drugim, nisu se nizali u visinu nego u dubinu.

U napuštenom gradu živeo je samo još moj sagovornik. Kao mesečar je lutao zapuštenim odajama. Izgubljen u samotnjačkim snovima, nije više znao kad je budan, a kad spava.

– Najviše volim da spavam kad izađe Mesec. Onda sanjam vedre snove. Vozim se lađom po medu, lagano, jer gore nije jedro nego beli oblak. A sa Meseca pljušti sjaj, kapi rose ko mravi hrle nebom. More je duboko i nepomično, obasjano do dna... – pevušio je monah.

Uhvatila me je vrtoglavica od dugog pogleda kroz bistar bagremov med njegovih očiju. Prišao sam, zažmurio na jedno oko i zavirio mu u zenicu kao u brodski durbin.

– Kuda vode svi oni beli kameni mostovi, pusta stepeništa i vrata na dnu? – pitao sam ga, zagledan u bezdan njegovog oka. On nije ni trepnuo, zadubljen u san.

– O čemu sad razmišljaš? – nastavio sam da ga zapitkujem.

– Ni o čemu – kazao je, gledajući me tako mirno, kao da nisam bio tu.

– Uvek razmišljamo o nečemu? Šta radiš ako ne razmišljaš?

– Sanjam – kazao je zagledan pravo u moje oči.

– Šta sanjaš? – pitao sam ga, siguran da će reći kako sanja naš razgovor.

– Sanjam liticu – odgovorio je.

– Kakvu liticu?

– Jedan kraj gubi joj se u oblacima, drugi u moru. Ratari s južnih polja veruju da visi okačena o najvišu zvezdu na nebu. Lovci iz severnih pustinja veruju da stoji na besnom,

besanom viru. Prvi misle da je most između zemlje i neba, drugi da je samo potporni stub koji ih deli.

– Da li si i ti tamo? Šta radiš?

– Verem se uz liticu. Ležim na okomitom polju obraslom oštrim kišnim školjkama. Ruke mi krvare i odeća mi je isečena i krvava. Ne znam koliko ću izdržati – kazao je mirno zagledan u moje oči.

* * *

– Vekovima nije bilo kiše da izbriše tragove karavana – uzdahnuo je monah na povratku iz dubina, to jest visina sna. Nebo se razvedrilo, pa ga je probudila mesečina.

Nikad pre nisam video toliki Mesec. Nikad nije došao bliže, bio mi je u glavi, iza očiju, sanjao sam ga.

Povorka pogrbljenih zametaka na grbama kamila kolom bez početka i kraja je kružila mesečevim pustinjama, oko podnožja kratera.

– Znaš li da je Mesec ogledalo Zemlje? – nastavio je monah, pošto je ispratio karavan očinski brižnim, bezmalo materinskim pogledom, zamagljenim snom.

– Ne.

– Pa da! Zato se tamo događa isto što i na Zemlji, s tim što su odrazi tamo živi, a ne puke slike.

– Kako to živi?

– Lepo, imaju dušu.

– Ma nemojte!

– Nego šta! Znaju za sebe. I vide jedni druge.

– A telo? Jel imaju i tela?

– Nešto što nije ni telo ni senka – pljosnate, ali žive i šarene slike.

– Da nisu šarene laže?

– Neee...

– Nije, nego su freske! Pa se još i migolje.

– Da! Da!

– A jel sanjaju?

– Naravno.

– Otkud znate? Verovatno pričaju u snu. Po svu noć bunčaju, baš kao i Vi. Šta sanjaju? Sigurno nas?

– Tačno.

– Tako znači – mi smo snovi svojih odraza! Izvinite, ali to je crnobelo, to je površno i dosadno kao matematika ili šah!

– Vi ste grešnik i divljak.

– Znam. Iako ne razumem kako divljak može da bude grešnik. Nije pravilno smatrati krivim nekog ko ne zna pravila. Vama je svako krivac, pa i krivak koji Vas je napravio. Jel smem nešto da Vas pitam?

– Ne znam.

– Znam da ne znate. Koliko je tri podeljeno sa nula?

Monah se zamislio svom snagom. Prebledeo je, a zatim je postao providan. Ulješure su njuškale uz liticu i zavlačile glavurde u napuštene monaške ćelije, hvatajući ušare i orlušine. Visoko nad njima, orke i delfini su proždimali laste. Okrenuo sam leđa surovim liticama i zagledao se u neku meku, podatnu dolinu snova, gde su bezubi plavi kitovi zevajući ronili kroz hranljive i mirisne oblake polena.

* * *

Ko zna dokle bih raspredao tajne sa neumornim, uvek usnulim monahom, da ispod ćilima odjednom nije iskočio lav.

Lav je za samo nekoliko trenutaka neviđeno naduo stomak, grdno pogrpio leđa, a noge i nos toliko istegao da se mirno pretvorio u kamilu.

– Ovo je Kameleon, zverka koja može da bude i kamila i lav – predstavio mi je monah ćutljivu i ćudljivu životinju.

Potapšao je lava po kamiljoj njušci i dok je izgovarao pozdrav jedva sam čuo njegovo mumljanje, jer je u kapuljači umesto glave nosio lubenicu.

Uzjahao sam kamilu i pošao na put preko ćilima. Iza prve šare napala nas je razbojnička banda.

Kamila se pretvorila u lava, rasterala razbojнике, pretvorila se u kamilu i ponela me dalje, kroz džungle i lavirinte letećeg ćilima.

Ubrzo je uvela, iscedena privlačnom silom punog Meseca. Smanjila se ko uvela kamilica, ili se prosto zadubila i tako otišla pod pesak, a lav je izgoreo u svojoj jarosnoj, sunčanoj grivi.

Ostala je samo jedna varnica. Ličila je na dragulj. Kleknuo sam i dodirnuo dragulj vrhom prsta. Bio je mekan. I mokr.

Suza je još bila živa i vrela. Ohrabrena ili uplašena mojim dodirom, praćakala se kao riba na suvom.

Nije bila okrugla, kakve su obično kapi kad legnu, nego se sužavala i završavala šiljatinim repićem, slična dečjem crtežu ribe ili kapljice.

Uzeo sam je za repić i stavio na dlan. Kolebao sam se da li da je popijem. Uplašio sam se da je to bio sam bes ili žeđ na mom dlanu. Kad bi se u meni dočepala vlage, mogla bi da poraste i skroz me iscedi.

Polako je gubila sjaj. Sva se izborala. Pucala je i ljuštila se, postajući ružan ružin pupoljak.

Pupoljak se otvarao kao knjiga od svitaka, širile su se latice i ubrana ruža cvetala je pod Mesecom kao da mi je na dlanu gorela vatra.

Plamene latice su opadale, svaka na svoju stranu. Savijale su se na pola i postajale leptiri koji su mi odletali sa dlana.

* * *

Mesec je zašao i zvezde su izmamile iz peska cveće koje se skrilo od njegove žeđi. Pio je kao da nije pun nego skroz prazan.

Cveće se otvorilo i iz zgužvanih kruna izleteli su lepi leptiri, a let pčela pretvorio je zvezdano nebo u slatko saće.

Okrepljen slatkim snom koji je u jednom zalogaju pojeo noć, probudio sam se zaslepljen oštrom mesečinom.

Bube su se zavukle u cveće, cveće ufitiljeno u fitilje ugašenih sveća zavuklo se u pesak, a ja sam nastavio da se vučem kao senka belom pustinjom.

Oblak je pokrio planinu daleko ispred mene. Mesec je zašao i pao je mrak. Legao sam i zaspao. Svanulo je. Probudio sam se na nogama, uspravljen plimom krvi.

Oblak je nestao, Mesec je obasjavao svako zrnce peska, nije bilo sumnje da je osim oblaka nestala i planina!

Da li su nestanak oblaka i planine bili u vezi? Nije bilo sumnje! Zbog čega? Ako su bili u vezi, recimo da je to bilo verovatno, vrlo verovatno, ako ne baš sigurno, jer se sve desilo prekonoc, takoreći istovremeno, šta se u stvari desilo?

Da li je vetar raspršio oblak na sve strane sveta, a planina se rasplinula zajedno sa njim, pošto je prethodno dobro natopljena i smekšana, ili je oblak otplovio i odneo planinu?

Pognute glave, lutao sam pustinjom i svojim mislima. Lutao sam pustinjom svojih misli i čekao da svane, a da sam digao glavu video bih kud se denula planina.

Da sam digao glavu saznao bih zašto me Sunce odavno nije ugrejalo nijednim osmehom, zašto me zora tako dugo nije probudila zrakom sjajnog pogleda.

Da sam samo digao glavu i pogledao ono što sam dobro znao, što sam sklopljenim očima video u mrklom mraku svevidećih snova, uverio bih se da sam sâm pod kamenom planinom, oduvek pokriven kamenom, zauvek zakopan u svojem mračnom srcu.